

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput. XI. De intima devotione Sor. Joannæ erga Sanctissimam Virginem
Mariam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

rissima Crystallo tabernaculum. In medio divini illius habitaculi sacrosanctum susceptum à se intuebatur Sacramentum, supra omne solis jubar coruscans. Quis porro edicere queat, quid divinum hoc lumen in ea operabatur? Sol in sua Cœlesti sphaera producit aurum in terris, quid ageret, si metallicas intra fossas veniret? Quid igitur non ille sol Justitiæ Christus D. egerit in corde sponsæ suæ? Non ille in illa aurifodina terram sponsæ suæ ad supremum usque Cœlum elevavit. Talium itaque gratiarum ejus Majestas compotem Joannam faciebat, quæ non perpetuæ solum sed miræ, exoricæ, raræque etiam essent. Emultis unam duntaxat loco cæterarum enarrabo.

*admirabiles
gratia quas
in S. Communione
percipiebat.*

Erat aliquando à Sacrosancta Eucharistiâ perceptâ, Sor. Joanna in societate Sanctissimi Dominici ac Francisci in Cœlum sublata. Videbat in hujus Cœlestis Hierosolymæ medio super sublimem valde thronum Spiritum Sanctum, qui suavissimis eam verbis est allocutus. „Filia mea, in sanctissimæ Trinitatis „nomine spiritus connubium, quod „cum DEO iusti confirmare con- „cludere quolo. Hæc ubi divi Dominicus Franciscus audiēre, Regiâ sponsa Joannam veste induerunt, caruicemque pallium ei circumdederunt, quod pretiosissimis elaboratum gemmis undique tralucebat: Gemmarum quolibet radiabat ut sol. Tum pennam attulere cum atramentario, ac nitente admodum membranâ, supra quam ista dextræ DEI digitus hæc exaravit:

Ego Spiritus S. qui à Patre Filioque procedo, dico: quod ego nomine trium, qui unus tantummodò DEUS sumus, confirmem spiritale conjugium, quod nobiscum iniit Joanna, quod tantundem sonat atque gratia. In hujus veritatis fidem hæc: „ce nomine meo subscripsi. Ego „Spiritus S. Ut ergo litteræ istæ confectæ fuere, Angelorum unus eas clausit atque obsignavit, deinde verò in corde Joannæ sponsæ Altissimi reposuit. Ab eo die adeò illa mutata sibi dissimilis, inque DEUM tota transisse visa est, ut seipsam haud nosset. Tales elargitur DEUS gratias illis, qui eum dignè suscipiunt. Bonum mortaliū, juxta præclaram S. Pauli ad Rom. c. 3. v. 14. doctrinam, situm non est in commensationibus, & sensuum oblectamentis, sed in devotione ad suscipiendum D. JESUM Christum, qui uti Concil. Trid. sess. 13. loquitur, in divino isto atque altissimo Sacramento, mortalibus divinitatis thesauros dilectionisque suæ divitias, cum vera libertate communicat.

CAPUT XI.

De intima devotione Sor. Joannæ erga Sanctissimam Virginem MARIAM.

B Aldus Jurisperitorum præcipuus, asserit, cum Regina quapiam Principem juvenem filium suum nobilialicui personæ conjungit, Virginem ejusmodi in filiam Reginæ illius evadere, idque arctiori etiam

*Sponsa Christi amore vinculo conne-
duntur Matri ejus, quam filii adoptionis,*

etiam necessitudinis vinculo, quam est illorum, qui alioquin in filios adoptantur. Ex hoc facile colligi potest diversitas ingens inter alios Mariæ filios & Virginem Sor. Joannam; siquidem nos alii adoptivi duntaxat ejus filii sumus, longè verò alio sublimiore modo est Sor. Joanna. Etenim, uti libro primo memoravimus, ipsa Regina Cælorum eam Filio suo despondit atque conjunxit, eamque ob rem ætiori cognationis vinculo Mariæ filia est, quam nos adoptivi filii sumus. Habuit quoque Sponsa Christi Joanna, Divinam hanc Matrem; Institutricem, exemplar, speculum, solatium recreationemque spiritus sui. Jam eodem libro primo diximus de devotione, quam quarto suæ ætatis anno, in recitatione Rosarii Beatissimæ V. exercuit. Perstitit in eo fervore toto vitæ suæ tempore, atque ideo Regina misericordiæ filiam suam Joannam permultis cummulavit gratiis, quarum complures jam enarravimus, cætera verò ex eo queunt argui, quod illa perscripsit ad Admodum Reverendum P. F. Joannem de Mata Prædicatorem Generalem S. Ordinis D. Dominici, de quo jam in hac historia mentio est facta. Hic vir doctissimus cū famulæ D. spiritualis Pater esset, spiritumq; ejus libenter explorasset, absens quandoque à Sor. Joanna certiore se reddi per Epistolam petiit, de Rosario quodam, quod ei Dominus dederat, quodque illa in interiori suo cordis penetrali semper gestabat; ad hanc sui spiritualis Patris epistolam Obediens filia ei ad sequentem respondit modum.

Pater mi, quòd Reverentia Vestra ex me quatit de Rosario illo, quod intorlus gero, ipsa omnino est veritas. Decurro ego S. hoc Rosarium à tempore illo, quo usura- tionis prædita fui. Cumque adhuc dum tenerâ ætate ac parvula essem, inque Parentum domo degerem, ut somnum propellere, atque pietate possem crescere, aiebam ancillis, ut jam tenebrescente vespere in meum cubile cacabum aquâ plenum inferrent, quò nimirum pulices introslire possent, sed non id eo fine fiebat, verum ut cum omnes sopore tenerentur, ego surgerem atque in medio illius aquæ nuda genu, flexo Rosarium orarem, atque id ego sic egi, licet peractis esset hyems. Noctium earum unâ suprema Princeps Angelorum visendam se mihi dedit cum SS. Filio suo brachiis insidete, gerebat manu suâ pretiosissimum Rosarium, in quo Crux erat pulcherrima, cum s. pretiosis mireque nitentibus gemmis: eo Rosario è manibus Sanctissimæ suæ Mattis accepto, illi oculo meo injecit Parvulum, acor ergo Coronam illam, ac interius claritate maximâ unâ cum IESULO, qui ad jam dictam Crucem affixus est. A tempore illo statè Coronam illam oro cum meditationibus, quarum mentionem feci, & in eâ mihi unumquodque mysterium tam vivè representatur, ac si præsens illi adesse, eamque ob rem diu me in hac oratione detineo. At verò spiritus malignus totis connititur viribus, ut ab orando Rosario desisterem, dum persuadere mihi nititur, malè

Egg; à me

„à me illam Coronæ orationem
„persolvi, neque ullam in eo DEUM
„habere complacentiam. Quoniam
„verò spiritales mei Præsides mihi
„præcepere nē Coronam orare in-
„termitteram, ideo nunquam ab ea de-
„stiti. Quilibet porrò vice dum in
„ea precatione versor, ordine pro-
„moventur grana seu sphaerulæ, quæ
„valde pretiosi sunt lapides.

Jam velim pius quilibet Coronam
istam consideret, ac tum reperiet e-
jusmodi eam Coronam esse de qua
gloriatur applauditque sibi David,
dum DEO dicit: *Psalm. 20.* Domine in
virtute tua lætabitur Rex, quoniam
prævenisti eum in benedictionibus
dulcedinis, posuisti in capite ejus co-
ronam de lapide pretioso.

*Admirabi-
les gratia
quas Joan-
na conse-
quebatur
in recitatio-
ne Rosarii.*

Pater gratiam istam, quæ in Ora-
tione Rosarii semper illi obtingebat,
quandam etiam aliam inter eam pre-
cationem miram sanè raramque con-
sequebatur, prouti perspicuè demon-
strabunt propria Sor. Joannæ verba,
quæ huc apponere voluimus. Dum
„Pater noster, inquit illa, pronuncia-
„rem, spectabam istum super om-
nem modum dulcem Dominum ad
„dextram meam, non in figura qui-
„dem sed rei veritate ac certitudine,
„quod apud me esset: tumque anima
„ita se Divini hujus Domini sentie-
„bat amore succensam, ut se ipsam
„in seminimè reperiret. Neque tum
„erant ullæ affectiones aut peregrini
„amores, ullæ res, quæ illi esset in-
„festa. Reperiebat sese totam imple-
„tam, intricatamque vivo amoris
„igni. Dumque ita bono huic esset
„immerisa, aiebat ad Dominum: Mi-
„Dilecte, si tu hic apud me es, quæ

ego dicere possum, qui es in Cœli?
Et si tu in Cœlis es, quo apud me
pacto es? Non dicebat hoc anima
mea, quasi non intelligeret, totum
hoc Maiestatem ipsius præstare pos-
se, sed modo quodam mirabilis læ-
titia. Continuo porrò insinuabat
mihi Dominus, quod ubi sedem
sua Majestas habet, illic etiam ve-
rum sit Cœlum & habitatio DEI.
Hic anima mea in suo interiori pe-
netrali stellatum constitutibus Cœ-
lum efficere se studuit, ad ex-
cipiendum in hostem inquilinum.
que perpetuum, tantum Regem,
Hucusque habuimus verba Ancillæ
D. Dum verò alio tempore istud
perscribit spirituali suo Patri, ultra
adhuc adjungit, nonnunquam
comparuisse Reginam Cœli cum
Filiolo suo in brachiis, infantem
verò gestasse pharetram, sagittasque
aureis spiculis cor ejus, quod è vul-
neribus illis adeo est incensum, ut ad
ignem illum totum colliquefceret, ac
præteneritudine, se per oculos ef-
funderet. Habebat in his aliisque fa-
voribus etiam partem suam purissima
Virgo MARIA, quæ tanquam vera
Mater, gaudebat de amore, quem
Sanctissimus ejus Filius Joannæ filia
sua exhibebat. Testatur id Joanna
ipsa sequentibus. Diebus hisce, ait illa,
reperi me inter Filium atque Matrem,
mille mihi tunc Dominus benevolen-
tiæ indicia, demonstravit, ducebat-
que Virgo Sanctissima sibi honori o-
mnem id quod Filius agebat. Sumpsit
quoque illa de pulcherrimo nitidissi-
moque collo suo perque retiosum sui con-
monile, imitque illud cum dedit, cor-
intellexique monile illud virtutem esse
humili- largitur.

humilitatis. Colligi ex his perfacile potest, quantum clementissima Mater gloriatur favore ac benevolentia, quam SS. ejus Filius exhibet illis, qui eam venerantur; & vicissim quantum benevolus favensque sit Filius, qui SS. ejus Matrem colunt.

*Non oranda
da piis est
solam Dei-
para sed et
imitanda.*

Devota hæc Virginis MARIE filia devotionem pietatemque gerebat non in exoranda solum ea, sed imitandis etiam ejus virtutibus. Nulla Virgo gloriari potest filiam se Divinæ Matris esse, si ejus vestigia non sequitur, ejusque exercitia in exemplar speculūque sibi non statuit. Filia debet esse imago suæ Matris, ectypū porro delineandum est juxta ideam ac prototypū, necesseque est sui Originalis lineamenta formamque referat. Existimant Moniales nonnullæ se magnas DEI Matris filias tunc præstare, cum festivitates ejus magnā celebrant pompā. Tota illarum devotio ac pietas consistit in convocatione concursuque multitudinis ad celebritatem festorum: non student verò solitudini, sed nec ejus meminerunt, ut Orationem, silentium, aliasque hujus Virginis virtutes imitarentur. Hæc potius dicenda est vanitas, quàm pietas ac devotio. Non sic egit nostra Virgo Joanna. Solennitates Sanctissimæ Dominæ nostræ illa coluit festivissimè, dum totâ die in Oratione versatur. Saragebat illa unicè virtutes, exercitationes atque opera, Reginæ Cælorum intueri, animo imitationis penicillo præstantissimam sublimissimam hujus prototypi imaginem, in tela animæ suæ exprimendi. Cessitque Sponsæ Christi pictura illa quàm optimè. Siquidem

nuquam liberaliorem se DEUS exhibet, quàm festivis celebritatibus suæ omnium excelsissimæ Matris. Unde quælibet ejus festo Divinæ illi Principi, dilectæ scilicet Sponsæ suæ Joannæ, peculiare gratias conferebat. Cunctas recensere, est impossibile, quædam duntaxat memorabimus. *In festis Deipara speciales conferre gratias solet DEUS.*

Anno 1645. die Natali intemeratæ Virginis MARIE, cum Sponsa Christi in Choro esset, omnes Choro egressæ sunt Sacræ Virgines, ut interessent processioni, quæ in ejusmodi solennitate cum deportatione imaginis Beatissimæ V. Dominæ nostræ ab eo Sacro cœtu per Cœnobium consuevit fieri. Erat per id tempus Ancilla D. tam cæca, tamque virium imposita, ut ei possibile haud esset in supplicatione illa cum aliis procedere, quapropter sola in Odeo remansit, eratque perinde tristis ac turbata, velut si tenebris esset involuta, eò quòd in tam eximia celebritate comitari Sanctissimam Virginem non posset. Dum itaque sic sola illic versatur, dictum illi est in aurem, Joanna, si procedere vis, age, erige te, siquidem haud tibi deerit, qui te deducat. Voce istâ tantum virium animique Ancillæ Christi accreverat, ut sine obstaculo surrexerit illicò, supplicationique illi, absque eo quòd sciri posset quâ ratione, adfuit, auxilio nimirum Cælestis Societatis Angeli sui Custodis, qui comitis ei armigerique præstabat obsequium, dum scilicet is unâ manu Sponsam Domini brachio prehenso deducit, alterâ verò candidum ei cereum præfert, uti & aliæ simul Sacræ Virgines ferebant. Erat gratia hæc sanè

*Admiran-
dus Christi
in Sponsam
suam favor.*

sanè notabilis; at verò minuta intui-
tu ejus quòd Christus D. ipse illum
antecederet, velut peculiaris amator
ab blandiendum Sponsæ suæ. Ante-
cesserat is aliquantum, priusquam an-
gulos ambitus attingerent, atque illic
Joannam est allocutus his aut simili-
bus verbis. Quid tibi videtur, Joan-
na mea, de hac Regina, quam Spon-
sæ meæ in Processione circumferunt?
An non perpendis invictam fortitu-
dinem, quâ eam virtute gratiæ meæ
formavi, ita ut primò sui ortus vitæ
que momento hiantes inferni fauces
proculcârît? Nonne consideras, spe-
ciem atque decorem in quo nascitur?
Quidnam in hujus Auroræ compa-
ratione terrarum aurora habet, aut
nitida lunæ species, aut solis claritas
spectabile ac æstimandum? Specta-
runtne aliquando Cœli ac terra, præ-
ter me unum, tantam gratiam, tantam
venustatem, tam grande lumen,
splendorem tantum, ita micantem ig-
nem, tam puram flammam, tam ple-
nam gloriæ Majestatem, tam Divi-
num in humana specie solem? Ab his-
ce affectuosissimis verbis erat Sor. Jo-
anna tota extra se abrepta, procede-
batque in profundissima meditatio-
ne excellæ Majestatis, quæ hanc Cœ-
lorum Reginam DEIque Parentem
condecebat, simulque tota famula D.
tâ excessivi luminis radiis veluti præ-
stricta erat. Peractâ Processione in
Cellam suam se Ancilla Christi re-
cepit, ubi totâ die in hac eximia me-
ditatione cum ineffabili solatio spiri-
tusque gaudio mansit. Postmodum
ubi singularem gratiam istam suo
Confessario enarravit, dixit ei: Re-
verende P. nulla Seraphica lingua ex-

primere posset pulchritudinē, quam
ego sum contemplata, solus DEUS
qui eam creavit edicere potest.

In Purificationis MARIÆ festo
Sor. Joanna ab hac Regina suavissi-
mam aliam amabilemque quandam
gratiam est consecuta. Dum illa post
S. Communionem in Choro versa-
tur, exuberanti multumque anxio
anima ejus accensa erat desiderio, ma-
gnificam illam spectandi processio-
nem, in qua Regia Mater ac Virgo
MARIA, cum Divino suo Filiolo
brachiis gestato Christi Joanna extra
se abiit, atque in spiritu Hierosoly-
mam in templum Salomonis perdu-
cta. Videbat recens exortum Solem
in brachiis Auroræ, scilicet Infantem
JESUM in MARIÆ ulnis templum
introeuntem. Occupabatur famula
D. tota in contemplatione tam spe-
ciosorum gressuum, gravisque ac mi-
rè compositi corporis gestûs, Augu-
stæ Majestatisque plenæ modestiæ hu-
jus pulcherrimæ Cœlorum Reginæ.
Observabat defixos ejus humi oculos,
ac serenissimū totius vultûs Cœlum,
quod à propinquis Divini Solis radiis
tandē illustrius nitidiusque reddebatur.
Dehinc spectabat quâ ratione Regina
Seni Simeoni dilectum Infantulum
suum tradebat in ulnas, qualiterque
iste senecio dudum optatâ devotio-
ne perfunctus, Filiolum reddebat
Matri. Procubuit tum in genua coram
DEI Parente Sor. Joanna, orabatque
cum pro se cum pro aliis cunctis, pro
quibus orare tenebatur. Clementissi-
ma porro Regina, non modò Joannæ
precibus assensum præbuit, sed & SS.
suum Filium dilectæ ejus Sponsæ Jo-
annæ in ulnas dedit. Enarrat hoc fa-
mula

*Joanna spe-
ctabat myste-
rium obla-
tionis Christi
in tem-
plo.*

*Encomia
DEI Ma-
tris à Chri-
sto D. pro-
lata.*

„mula D. sequentibus verbis. Hic
 „ignotum est mihi, quid anima mea
 „perlenserit, solum hoc dico, quod
 „tibi SS. Matri suum Infantulum red-
 „didi, simul ei omne quod est in me,
 „animam meâ corque meum tradi-
 „derim. Ignorô etiam quemadmo-
 „dum tunc vitam conservarim, nes-
 „cio quippe quonam pacto ea vivat,
 „quæ tales à Deo gratias consequitur.

Celeberrimus festivissimisque o-
 mnium Assumptionis dies erat huic
 piissimæ filiæ suæ Joannæ; siquidem
 in ejusmodi festivitibus DEI Filius
 cæteros inter favores, etiam istam ei
 præstitit gratiam, quod nimirum SS.
 Matris suæ gloriosum ex hac tempo-
 rali vita decessum Joannæ demonstra-
 ret. Vit. ips. n. 271. Erat illa tunc trium-
 pharum spatio in sublimissima con-
 templatione elevata, magnâque per-
 spicuitate ac luce clarissimâ intueba-
 tur, quemadmodum mitissima Regi-
 na, ante suum obitum, vicinis suis va-
 le supremum diceret, atque inter eas
 tenuæ pectus suppellestemq; di-
 videret. Circumstabat dehinc Joanna
 cum Apostolis lectulum in ejus obitu
 horâ, contemplabaturque admiran-
 dum excessum illum, qui simul trium-
 phalis ac tristis, amabilis affectuosusq;
 ac luctuosus, fatalisque fuit. Denique
 videbat Reginam Cælorum mori: si
 tamen istud mori, mors vitæve termi-
 nus dici queat, quod multò magis Re-
 giæ gubernationis initium, quàm finis
 vitæ fuit. Siquidem Cœlestis hujus
 Phœnicis vita magis Divini amoris in-
 cendio, quàm mortuali singultu, pre-
 mentisve lethi angore soluta fuit. Et
 si actualis hujus vitæ amor in illa vita
 constans perseverat, totaque exerce-

tur æternitate, profectò MARIA cū
 actuali charitate, in qua ex hoc mun-
 do decessit, in Cœlum est assumpta,
 atque illic in æterna beatitudine Divi-
 nam hanc Charitatem exercebit in æ-
 ternum. Pergebat porrò Sor. Joanna
 in sua contemplatione; qualiter vide-
 lict die tertia gratus Mariæ Filius,
 in singularis honoris Gloriosque suæ
 Parentis triumphæ augmentum, ad se-
 pulchrum ejus descenderit, atque se-
 cundò animæ jam gloriosæ elegantis-
 simum illius corpus vinculo immor-
 talitatis univerit. Cernebat quoque
 Sor. Joanna, quemadmodum omnes
 Angelorum Chori ad hanc gloriosam
 anastasin comparuerint; atque ut hi
 Angelici Spiritus Cœlestæ suæ cor-
 ruscumque lumen, ludentibus inter
 se atque intermicantibus radiis, sum-
 mâ cum voluptate hac illac sparserint.
 Quandoquidem, uti S. Ildephonsus
 memorat, *ser. 1. de Assumpt.* tota tri-
 umphans Hierosolyma è Cœlo de-
 scendit, ad comitandam in Gloriosa
 Assumptione deducendamq; in Cœ-
 lum Reginam suam. Intuebatur de-
 nique ut tota Cœlestis Aula proce-
 dentium more ordine pulcherrimo
 disposita esset, itemque ut hæc supra
 omnem modum gratiose pulchraq;
 Esther, innixa brachiis Divini Filii ac
 Sponsi sui, inter Cœlestem triumphali-
 ac Divinæ Musicæ Symphoniam,
 supra nubes in Cœsum sursum pro-
 veheretur, lucidissimis Cœlestibusq;
 radiis Divinæ claritatis refulgens; &
 quemadmodum supra omnes Ange-
 lorum Choros exaltata proximè thro-
 no SS. Trinitatis assidens, veluti na-
 turalis Mater sui Creatoris in om-
 nium Creaturarum Reginam, ab eâ-
 dem

Hhh dem

Itemque
 decessum B.
 V. M. tri-
 umphalem
 que Assum-
 ptionem.

dem sublimissimè memorata Sanctissima Trinitate coronaretur. Gaudium porro, quod inde Sponsa Christi Joanna percipiebat, exprimi sermone non valet. Dum nimirum istam Cœlorum Reginam tam immenso honore ac gloriâ coronatam, atque ad tantam Majestatem evektam vidit. Solebat Joanna dicere in ejusmodi eventibus tantum esse animæ suæ gaudium, ut inde moriendum sibi foret, si non Divino miraculo in vita conservaretur.

*Virgini
Deipara
devoti cele-
stis alia ad
sanctitatem
perveniunt.*

*Cur Chri-
stus mori-
caput incli-
navit ratio
pulcherri-
ma.*

Largiebatur filiæ suæ Joannæ gratias ejusmodi, omnibus festis suis Purissima Virgo MARIA, unde argui facile potest, quàm benevola favensque sit DEIPARA illis, qui eam colunt ac venerantur. Quapropter ii etiam qui in hanc misericordiæ Matrem devotione feruntur brevi spatio temporis ad perfectionē sanctitatemque pertingunt. Denique uti Christus Dominus inquit, quod ipse sit via ad Patrem, ita pariter Sanctissima Virgo MARIA recta est via brevi tempore ad Christum perveniendi. Id nobis in Cruce sua Christus D. innuere voluit, cum in obitu suo, versus Matrem caput suum inclinaret, perinde atque si nobis omnibus dicere vellet. O vos filii hominum! Cupitis, (nam ego nunc morior,) viam nōsse, quæ ad me ducat? Agite, hic illa præsens adest, Manus meæ pedesque, ut cernitis, clavis trahi sunt affixi, idcirco capitis mei annutu vobis viam demonstrō. Mater mea est via. Qui hanc graditur viā, compendiosum ille iter tenet, quod omnes etiam sancti trivēre. Viam hanc pariter Ven. nostra Virgo Sor. Joanna eousque emensa est. Per

hanc Sanctimonialibus quoque incedendum est, quæ fortiore nexu devinctæ, plus aliis obstringuntur, ut sint benignissimæ amabilissimæque hujus Matris filiæ, eò quod Sanctissimo ejus Filio sint desponsæ.

CAPUT XII.

De invicta Patientia donoque perseverantia Ven. Joannæ à JESU MARIA.

Sponsus Divinus in Cantico Cantico ait Sponsa: Sicut lilium inter spinas, sic amica & Sponsa mea. Quod tantundem est ac dicere, inquit D. Bern, quod plus illud spinis pungitur, tantò etiam magis bonus ejus odor diffunditur, & Sponsa mea quantò magis doloribus, tribulationibus, adversitatibusque infestatur, tantò etiam suavior est odor virtutum quem ex se fundit. Ex hac vitæ sanctæ historia, abundè animadverteri potest, quod Sponsus Divinus in adducto nunc typo Sponsam suam Joannam nobis ad vivum depinxerit, quippe quæ quò magis visibilibus invisibilibusque spinis infestabatur atque compungebatur, eò etiam latius bonus Patientiæ illius odor diffundebatur, sic ut dolorum ejus acerbitas, aliud non ageret, præterquam quod triumphatricem virtutum ejus fortitudinem longè lateque divulgaret. A marito suo Sponsa D. 40. annorū spatio nunquam non martyrizata fuit. Adhæc toto vitæ suæ decursu, veluti doloribus Inferni circumdata vixit, dum famula D. à stygiis hostibus infernales prorsus poenas perpeteretur. In hoc tamen tam vario

*Joanna li-
lūm inter
spinas &
quid hoc
sit.*